Kil

Kil is een uitgave van Van Driel Publishing, Brugge

© 2025 Van Driel Publishing
Auteur: Johnny Bollé
Redactie: Theo van Rijn
Omslagontwerp: Armando van Bruggen & Danny Dirix
Opmaak: Terènce van Driel

ISBN: 9789493341876 (paperback)
ISBN: 97.. (e-book)
ISBN: 97... (GL-uitgave)
NUR: 332

WWW.VANDRIEL.BE
info@vandriel.be

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

KIL

JOHNNY BOLLÉ

Ik was achttien toen ik mijn moeder vermoordde.

Het deed me niets, ze had geen recht op een leven. Mijn moeder stelde niets voor, ze was niet meer dan een schim van een mens. Nutteloos. Afval, zo noem ik iemand zoals zij. Een betere omschrijving heb ik niet.

Klinkt dat hard? Misschien. Bekijk het dan vanuit mijn standpunt. Haar leven heeft nooit enige waarde gehad. Niet voor haar, niet voor anderen. Het enige goede dat uit haar is voortgekomen, ben ik. Door haar te doden, verloste ik haar van een bestaan dat er niet toe deed. Ik heb haar een dienst bewezen, ik had het veel eerder moeten doen.

Dat dit voor de gemiddelde mens ruwe taal is besef ik heel goed, maar je moet weten dat ik verre van gemiddeld ben. Ik ben niet zoals jullie. Het zal mij een zorg zijn wat iedereen van me denkt. Ik leef volgens mijn regels, niet die van de zwakke massa.

Alles wat mij niet dient, iedereen die voor mij niets betekent, ruim ik op.

Zonder genade.

SCARLET

1

Heden

‘Niet zo snel.’ Coco durft amper te bewegen.

‘Maak je geen zorgen. Geniet van de rit.’ Met een druk op de knop opent Cassie het elektrische dak van de sportwagen. Giechelend haalt ze haar wapperende zwarte haren uit haar gezicht en drukt het gaspedaal verder in. Rakelings scheurt de auto langs de takken van de bomen. Alsof ze de ring boven een draaimolen wil grijpen, grist Cassie wild naar de bladeren.

Met samengeperste lippen drukt Coco haar rug dieper in de passagiersstoel.

‘Relax toch een beetje. Je lijkt wel een houten plank,’ proest Cassie het uit. ‘Je kan best een beetje ontspanning gebruiken na wat jij de laatste weken hebt meegemaakt. Trouwens, ik weet wat ik doe. De wagen van mijn vader kent voor mij geen geheimen.’

Coco schreeuwt het uit wanneer haar vriendin bijna een bocht op de kronkelende kustweg mist en de afgrond gevaarlijk dichtbij komt. Cassie kan nog net op tijd het stuur omgooien.

‘Ik wil dat je vertraagt,’ roept Coco. ‘Straks krijgen we een ongeluk!’

Cassie’s glimlach schuift van haar gezicht, ze haalt haar voet van het gaspedaal. De bijna gemiste bocht en de gierende banden lijken indruk op haar te hebben gemaakt.

‘Kijk,’ roept Cassie enkele ogenblikken later, ‘het meer lijkt wel bedekt met een dunne laag vloeibaar goud.’ Haar gezicht ontspant. ‘Mooi hè?’

Het Gardameer weerkaatst de laatste stralen van de on-

dergaande zon. De bergen rond het meer veranderen langzaam in donkere silhouetten.

Coco laat haar adem ontsnappen. 'O, wat mooi.' Haar rechterhand rond de armleuning krijgt weer een gezonde kleur. De dennengeur van pijnbomen dringt tot haar door. Nu de wagen op een normale snelheid rijdt, kan ze het sjirpen van de krekels bij de bosrand onderscheiden.

'Vond je het een leuk feestje?' vraagt Coco.

'En of. Ik heb me zó geamuseerd. Jij niet?'

Coco knikt.

Na een dag van dure cadeaus en attenties had Cassie's moeder haar dochter en Coco getrakteerd op een etentje in een hippe loungebar bij het meer. Na afloop was zij terug naar huis gereden, Cassie wilde haar verjaardag echter afsluiten met een bezoek aan een nachtclub in Peschiera del Garda.

'Ik denk dat ik te veel van die punch heb gedronken. Dat zoete spul ging naar binnen als limonade,' lacht Cassie.

'Denk je?' Ze kan zich niet meer herinneren hoe vaak haar vriendin de pollepel in de punchbowl stak om haar glas te vullen. Ze vraagt zich af of dat de reden was waarom ze zo roekeloos over de smalle wegen scheurde.

Cassie haalt haar schouders op. 'Wat dan nog? Ik word maar één keer achttien en daar wil ik van genieten. Wat vond jij ervan? Tenslotte was het ook nog een beetje voor jouw verjaardag.'

Coco was een week eerder achttien geworden. In vergelijking met wat er vandaag op het programma stond, is die dag zo goed als onopgemerkt voorbijgegaan. Cassie had het te druk gehad met het plannen van haar dag. De outfit moest perfect zijn, de duurste kapper in de stad zou haar kapsel doen. Niets kon aan het toeval worden overgelaten om van haar dag dé gebeurtenis van het jaar te maken.

‘Wat vond je van Stefano? Heb je gezien hoe hij zijn ogen niet van me kon afhouden?’

Cassie rolt quasi verrast met haar ogen alsof ze niet kan geloven dat hij in haar was geïnteresseerd. Ze had alle moeite van de wereld gedaan om zijn aandacht te trekken. Ondanks dat ze had gemerkt dat hij en Coco een klik hadden.

Dat is wat Cassie doet. Ze haalt alles uit de kast zodat alle ogen op haar zijn gericht. Zeker als de kans bestaat dat de belangstelling naar Coco zou kunnen gaan.

Als het op *looks* aankomt, heeft Coco geen schijn van kans naast haar knappe vriendin. Cassie heeft een perfect symmetrisch gezicht met amandelvormige ogen. Een cosmetische ingreep heeft haar lippen voller gemaakt. Botox is volgens haar onmisbaar om rimpels te voorkomen. Coco is altijd iets voller geweest. Ze verafschuwt de vele sproeten op haar gezicht en de saaie kastanjebruine haarkleur die ze meekreeg van haar moeder.

‘Stefano is het helemaal voor mij. Slim, knap, gewoon … wow.’ Cassie kan niet stoppen met glimlachen. ‘Een blik in zijn staalblauwe ogen en ik ben verloren.’

Coco denkt aan de intense kleur van zijn ogen. Helder en mooi, maar als de schittering eruit is verdwenen, scherp en indringend.

Stefano is de zoon van een kennis van Cassie’s ouders, de Rossi’s. Haar moeder vond wel dat hij iets voor haar dochter was. Student journalistiek, intelligent én van goede afkomst. Alhoewel dat laatste met een korreltje zout moet worden genomen, want voor Cassie’s moeder betekent van goede afkomst niets anders dan rijk zijn. Hoe zijn familie zich uit de armoede omhoog heeft gewerkt, is voor haar een bijkomstigheid.

‘Je hebt geen antwoord gegeven. Vind je niet dat we bij elkaar passen. Stefano en ik?’

‘Als jij het zegt.’ Coco kijkt naar de voorbijglijdende bomen.

‘Ik heb zijn nummer. Zodra ik thuis ben, stuur ik hem een appje. Waarschijnlijk heeft hij me er zelf al een gestuurd.’ Ze pakt haar mobiele telefoon van de middenconsole en scrolt door de berichten.

‘Doe die telefoon weg.’ Coco drukt haar vingernagels in haar handpalmen.

Cassie reageert niet, haar aandacht is bij het scherm. Ze heeft niet in de gaten dat het voertuig naar de verkeerde kant van de weg afdwaalt.

‘Cassie! Kijk toch uit! Alsjeblieft, leg dat ding weg.’ Ze probeert de hand van haar vriendin te pakken.

Cassie trekt haar arm weg, haar blik blijft aan haar telefoon kleven.

‘O, kijk,’ gilt ze euforisch. ‘Zie je wel. Hij heeft me al een bericht gestuurd. Hier, met de foto van mij en hem bij het water.’ Ze houdt de telefoon voor Coco’s gezicht. ‘Die jongen is helemaal weg van mij.’ Ze let helemaal niet op de weg.

‘Cas…’

‘Weet je wat ik straks ga doen?’ onderbreekt ze. ‘Ik ga hem een snapchat sturen. Een pikante foto van mezelf.’ Ze steekt haar borsten vooruit en schatert het uit. ‘En dan vraag ik of hij me ook iets van zichzelf stuurt. Als je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Nee!’ gilt Coco. Ze wijst naar iets op de weg. ‘Stop!’ Haar ogen worden steeds groter.

Cassie volgt haar versteende blik.

‘Shit!’ De telefoon valt uit haar hand. Haar handen klemmen rond het stuur.

‘Dat is …’ Coco perst haar lippen op elkaar. Ze krijgt geen lucht meer.

De koplampen verlichten het verschrikte gezicht van de

verstijfde vrouw op de weg. Ze strekt haar armen voor zich uit alsof ze zo het onheil nog kan afwenden.

'Mamma?'

De remmen piepen. Coco's lichaam schiet naar voren. De veiligheidsgordel snijdt in haar schouder. Dan lijkt het of de wagen opnieuw versnelt.

'Wat doe je?' Haar mond valt open als ze de koele blik in Cassie's ogen opmerkt.

De gil van de vrouw op de weg gaat door merg en been.

Een doffe klap. Coco schreeuwt. Haar hoofd vliegt tegen het portier op het moment dat Cassie het stuur omgooit.

De reling komt snel dichterbij. Uit Coco's keel komt geen geluid, haar handen zijn als klemmen rond haar veiligheidsgordel.

De naaldbomen naderen in een rap tempo.

2

Vroeger

Het grind maakte een knisperend geluid onder de wielen van de taxi.

'Mamma mia'. De chauffeur haalde zijn voet van het gaspedaal. Met open mond leunde hij voorover over het stuur en liet zijn blik over het landgoed gaan.

Coco opende het raam en stak haar hoofd naar buiten. De geur van bloeiende oleanders en cipressen vulde de auto. Een zachte zomerbries speelde met haar koperkleurige pony en deed haar ogen tranen.

'Wat is het hier mooi.' Coco staarde naar de stralende villa. Het was nog vroeg in de ochtend en de lucht had een zachte, pastelkleurige tint. Het zonlicht reflecteerde op de witte muren waardoor het kleine paleis er helder en levendig uitzag.

Paloma liet haar adem ontsnappen en sloot haar mond. 'Het lijkt wel een koninklijk domein.' Ze pakte de kleine hand van haar dochter vast.

De chauffeur wreef over zijn brede snor. Voorzichtig, alsof hij bang was om de sereniteit van het landgoed te verstoren, liet hij de auto weer in beweging komen.

'Gaan we hier wonen?' De samengetrokken wenkbrauwen van Coco verraadden dat ze vermoedde dat zoiets onmogelijk was. Of dat het wéér tijdelijk zou zijn.

'Ja,' fluisterde Paloma. 'Hier gaan we verblijven.' Snel keek ze weg om de blik van Coco te ontwijken. 'Ben je niet moe?' vroeg ze, nadat ze een glimlach op haar gezicht had geplakt alvorens haar opnieuw aan te kijken.

De vorige dag waren ze met de nachttrein vanuit Rome

vertrokken. Paloma had amper geslapen en ook Coco was regelmatig wakker geworden. In Peschiera del Garda waren ze uitgestapt om de taxi naar Lazise te nemen. Het was te donker geweest om iets van het betoverende landschap van het Gardameer op te merken.

'Kijk,' riep Coco. Haar priemende vinger wees naar de marmeren fontein voor de villa. In het midden stond een wit beeld van een halfnaakte vrouw op een reuzenschelp, omringd door duiven en twee statige zwanen.

'Zou dat de vrouw zijn die hier woont?' Coco keek haar moeder niet aan toen ze het vroeg.

'Ik denk het niet,' lachte Paloma. 'Volgens mij is dat Venus, de godin van liefde en schoonheid.' Het beeld deed haar denken aan een schilderij dat ze ooit had gezien. Ze meende zich te herinneren dat het kunstwerk de titel *De Geboorte van Venus* had gekregen. Alleen wist ze niet meer wie het had geschilderd.

De taxi stopte bij de statige trappen. Aan weerszijden ondersteunden twee pilaren het balkon boven de voordeur. Een grote palmboom wierp een schaduw over het terras.

De chauffeur hielp Coco en haar moeder uitstappen. Nadat Paloma had afgerekend, liet hij hen met twee grote koffers achter bij de trappen en verdween van het terrein. Paloma voelde de hand van Coco in de hare glijden. Haar hart klopte in haar keel. Haar blik verzachtte toen ze haar kleine meid aankeek.

Had ze er wel goed aangedaan om hierheen te komen? Was Coco klaar voor alweer een nieuw hoofdstuk in haar jonge leven?

Enkele weken geleden zag ze in de krant een advertentie, geplaatst door de eigenaars van deze villa, de Rossi's. Ze waren op zoek naar een privélerares voor hun dochter. Paloma had hun een sollicitatiebrief geschreven, waarin ze had

uitgelegd dat zij de ideale kandidate was. Paloma had haar dochter immers thuis zelf onderricht, in haar hele leven was Coco nog geen enkele dag naar een school geweest.

Het maakte Paloma niet uit dat ze daarvoor haar huurappartement in de buurt van Rome moest achterlaten. Het was niet de eerste keer dat ze verhuisde. Ze was nooit aan een plaats gehecht geweest.

Enkele dagen later had ze een telefoontje gekregen. Nadat *signora* Rossi haar aan een kruisverhoor had onderworpen, had het zweet op Paloma's voorhoofd gestaan.

Signora Rossi rondde het gesprek af door te zeggen dat ze erover moest nadenken. De toon van haar stem deed Paloma vermoeden dat ze nooit meer iets van de Rossi's zou horen. Ze was dan ook verbaasd dat *signora* Rossi haar een week later opbelde. Ze had haar nagetrokken. Een achtergrondcontrole noemde *signora* Rossi het en ze had geen criminele activiteit kunnen vinden, had ze gezegd. Paloma had gefronst toen haar potentiële werkgeefster zei dat ze in de familie niemand met psychische problemen had gevonden. Misschien was ze dan toch niet zo grondig geweest.

Samengevat: een jonge weduwe met een dochter van negen. Niets bijzonders, een grijze muis. Arm, ja dat wel, én van lage afkomst, maar niets wat haar belette om Paloma een kans te geven. Inwonende onderwijzers groeiden immers niet aan de bomen. Ze had hard gelachen om haar eigen grapje.

De familie Rossi wilde haar zien. Natuurlijk kon ze Paloma niet meteen een contract aanbieden, niet zonder dat ze haar en Coco hadden gezien. Als ze wilde, kon ze akkoord gaan met een proeftijd.

'Kom.' Paloma liet Coco's hand los en bukte zich om haar koffers te pakken.

Op dat moment ging de hoge, houten voordeur open. In de deuropening stond een jonge vrouw in een asymmetrische, koningsblauwe jurk. Haar huid had een zomerse gloed. Ze had haar gezicht subtiel opgemaakt met mascara en eyeliner. Het maakte haar blik ietwat ongrijpbaar en mysterieus.

'Welkom in Villa Porto dell'Oblio.' Om haar mond verscheen een heldere glimlach. De fijne hakken van haar torenhoge stiletto's hinderden haar niet om met een stevige tred de trap te trotseren.

Met uitgestoken hand liep ze op Paloma af en stelde zich voor als *signora* Rossi.

'Ik ben Paloma. En dit is …'

'Jij moet Coco zijn,' onderbrak ze haar. Met een opgetrokken mondhoek nam ze het meisje op. 'Schattig,' liet ze zich ontvallen en richtte haar blik opnieuw op Paloma.

'Is de reis goed verlopen?' Een fijne oorbel weerkaatste het zonlicht toen ze een donkerbruine lok achter haar oor stak.

'Het was vermoeiend.'

Signora Rossi knipperde. 'Dat kan ik me voorstellen,' antwoordde ze op een manier waaruit Paloma kon afleiden dat ze zich er helemaal geen voorstelling bij kon of wilde maken.

'Waar zijn mijn manieren?' Ze rolde met haar ogen. 'Kom, ik leid jullie rond in mijn huis en laat jullie kennis maken met Cassie. Mijn dochter is vast benieuwd om jullie te ontmoeten. Mijn man komt vanavond thuis. Lukt het met de koffers?' Ze keek ernaar alsof ze van lood waren gemaakt. 'Vast wel.' Ze draaide haar hoofd en even gehaast als ze sprak liep ze de trap op.

Paloma wilde de koffers pakken. Ze voelde de hand van Coco op de hare.

'Wat is er, schat?'

Coco hield haar hand bij haar mond. 'Bij het raam op de

derde verdieping staat iemand naar ons te staren,' fluisterde ze.

'O, dat zal Cassie zijn. Ben je niet benieuwd om haar te leren kennen?' Met haar hand beschermde ze haar ogen tegen het zonlicht. Met dichtgeknepen ogen keek ze naar boven. Achter het gesloten venster bewoog het gordijn.

'Ik zie niemand.'

'Daarnet stond er iemand. Daar, bij het raam.'

'Komen jullie?' vroeg *signora* Rossi geïrriteerd.

'Neem me niet kwalijk. Coco was afgeleid.' Paloma wees naar boven. 'Ze zag net Cassie en …'

'Cassie?' Ze keek verschrikt naar het raam dat Paloma aanwees. Daarna met samengetrokken wenkbrauwen naar Coco.

'Ja, ze was … ik denk …' stotterde Paloma. 'Kom, Coco,' zei ze snel en maakte aanstalten om de trap op te lopen.

De vrouw des huizes stond als aan de grond genageld. Paloma meende te zien dat de huid rond haar mond wit was geworden.

'*Signora* Rossi?'

'Dat was Cassie niet,' zei ze met een gemaakte glimlach. 'On-mo-ge-lijk.'

'Ik heb haar gezien,' protesteerde Coco.

'Dat kan niet, liefje. Dat gedeelte op de derde verdieping van de villa is niet meer in gebruik. Daar komt al een hele tijd niemand meer. Trouwens, Cassie zit achteraan in de tuin.'

Paloma's mond viel open, ze had het gevoel dat ze een villa uit een of andere film was binnengestapt.

'Laat die koffers maar staan, jullie gaan die zware dingen toch niet meezeulen terwijl ik jullie wegwijs maak in mijn villa,' zei de eigenares. Haar stem galmde door de entreehal.

'Ik laat jullie spullen naar jullie kamers brengen,' zuchtte

Signora Rossi. Het kwam over als een extra opgave die ze op zich moest nemen.

Met Coco aan haar hand volgde Paloma *signora* Rossi door de prestigieuze residentie.

'In het begin van de twintigste eeuw is deze villa gerestaureerd. Het straalt de Liberty-stijl uit.' Ze liet haar mondhoeken heel even naar boven gaan. 'Dat zegt jou natuurlijk niets,' wuifde ze met haar hand. 'Trek het je niet aan, we kunnen niet allemaal even onderlegd zijn.'

Paloma beet op haar tong. Ze had al gelezen over deze variant van Art Nouveau, overgewaaid vanuit Frankrijk en geïntroduceerd in Italië, meer precies in Palermo, rond 1900. Het leek haar niet het geschikte moment om met haar kennis te koop te lopen.

Het interieur was bewonderenswaardig en chic. De entreehal en de ruime salons waren gedecoreerd met geraffineerde frescoschilderingen. De eigenaars leken gefascineerd door marmeren beelden, in elke ruimte was er wel een te vinden. De hoge ramen zorgden voor een heldere lichtinval en keken uit op het indrukwekkende park en op een rechthoekig zwembad met een waterval.

'Ik toon jullie de bovenverdiepingen en jullie kamers.' *Signora* Rossi liep verder.

'Waar is Cassie?' fluisterde Coco.

Paloma keek in de tuin, *signora Rossi* had gezegd dat ze daar was.

'Dat weet ik niet, liefje. Geduld, we zullen haar straks vast ontmoeten.' Ze kneep even in de ronde wang van haar dochter.

Een prachtige marmeren trap met ornamenten van smeedijzer voerde naar de eerste verdieping.

Signora Rossi gooide een deur open en liep een kamer binnen.

‘Dit is jouw kamer, Paloma,’ hoorde Paloma haar zeggen.

Het bed stond op een Perzisch tapijt, centraal bij de hoge ramen. Zowel het beddengoed als de zware gordijnen waren oceaanblauw. Er stonden een klein bureau en een kaptafel vervaardigd uit een dure houtsoort.

‘Ik noem het de blauwe kamer.’ Trots keek *signora* Rossi om zich heen. ‘De inrichting van deze villa heb ik op mij genomen. Mijn man heeft geen verstand van zulke zaken.

‘Waar moet ik slapen?’ Coco’s ogen blonken.

‘Hiernaast,’ wees ze. ‘Wat vind je van de kamer?’ vroeg ze aan Paloma alsof Coco een onbelangrijke vraag had gesteld.

‘Het is prachtig.’ Ze kon niet geloven dat zoveel schoonheid echt bestond. En dat dit op haar pad was gekomen.

‘De vertrekken van mij en mijn man en van Cassie zijn op de tweede verdieping.’ Ze wees naar het plafond. ‘En zoals ik daarstraks al zei, is er nog een derde verdieping, maar die wordt niet meer gebruikt.’

Paloma dacht aan het bewegende gordijn achter het gesloten raam op die verdieping.

‘Waarom gebruik je die niet?’ vroeg Coco.

Signora Rossi knipperde. Heel even leek er een hapering in haar glimlach te zijn.

‘Jij bent een nieuwsgierig meisje,’ zei ze enkele ogenblikken later. ‘Jij bent vast ook benieuwd naar mijn dochter Cassie. Zullen we haar vergezellen in de tuin?’

Coco’s wenkbrauwen schoten de hoogte in. Cassie was in de tuin niet te bespeuren geweest.

In het trapportaal klonk gestommel. Haastige voetstappen verraadden iemand op de trap.

Paloma fronste. Het geluid leek van boven te komen. Van de verdieping waar niemand meer komt.

Enkele ogenblikken later stond er een meisje in de deuropening. Ze droeg een dure jurk, in haar zwarte haren zat

een rode strik.

'Zo, daar heb je onze oogappel.' *Signora* Rossi trok haar ogen tot venijnige spleetjes. Even later had ze weer de opgeplakte glimlach op haar gezicht. Het duurde slechts een ogenblik, maar Paloma had het opgemerkt. Ze vroeg zich af wat het te betekenen had. Het was duidelijk dat Cassie van boven kwam. Als die verdieping verboden was, waarom kreeg Cassie dan geen standje van haar moeder?

'Cassie, dit zijn Paloma en Coco.'

'Hoi,' riep Coco. Haar gezicht lichtte op.

Cassie glimlachte slechts.

De dochter van de Rossi's was beeldschoon. Net als haar moeder, hoewel ze helemaal niet op haar leek. Haar zwarte haren waren net satijn. Haar huid leek wel van porselein, Paloma kon geen enkel vlekje of oneffenheid bespeuren. Nog nooit had ze iemand met zulke mooie, amandelvormige ogen gezien.

Perfect, dacht Paloma.

Er ging een steek door haar hart toen ze naar de mollige wangen van haar dochter keek.

Cassie nam Coco van top tot teen op.

'Ga je mee in de tuin?' vroeg ze.

'Ja hoor. Mag ik?' Ze keek haar moeder aan.

'Ga maar.'

Signora Rossi keek hen na toen ze haar voorbijliepen en de trappen afstormden.

'Zo, blij dat de kamer je bevalt. Loop je even mee naar de woonkamer? Ik verwacht dat je vanaf morgen start met de privélessen voor mijn dochter. En de jouwe uiteraard,' voegde ze er snel aan toe. 'Met jouw referenties ben ik ervan overtuigd dat je prima werk zult leveren.'

'Zeker, *signora* Rossi.'

Paloma vroeg zich af waarom de Rossi's niet langer wil-

den dat hun dochter naar een school ging? Dat hadden ze in de voorgaande gesprekken niet echt verduidelijkt. Volgens haar was de basisschool in Lazise ondermaats, Cassie verdiende beter onderwijs. Alleen vroeg Paloma zich dan af wat er mis was met een basisschool in een andere stad? De afstand deed er niet toe, de Rossi's hadden immers de middelen om hun dochter met een privéwagen naar school te sturen als het moest.

Ook Paloma had weliswaar gekozen voor thuisstudie voor Coco, maar dat was omdat ze tot nu toe nooit lang genoeg op één plaats was gebleven om haar dochter naar een fatsoenlijke school te sturen. Het thuisonderricht werkte prima voor Coco, ze was een verstandig kind. Volgens wat Paloma had vernomen, woonden de Rossi's al jaren in hun villa in Lazise, dus moest er een andere reden zijn.

Signora Rossi staarde Paloma een tijdlang aan.

'Goed dan,' zuchtte ze uiteindelijk. 'Je mag mij bij mijn voornaam noemen. Valentina.' Ze keek erbij alsof ze Paloma met een grote gunst beloonde.

'Oké, goed. Valentina.' Het klonk onwennig.

'*Signora* Valentina,' verbeterde ze. Haar ogen vlogen open.

Paloma voelde de hitte naar haar wangen stijgen.

'Kom je?' zei Valentina zonder op een antwoord te wachten en ze liep de kamer uit.

Paloma deed wat de vrouw des huizes van haar verwachtte. Schoorvoetend liep ze achter haar aan.

In de woonkamer vlijde Valentina zich neer op een chaise longue. Ze wees naar de witte Chesterfield sofa tegenover haar.

'Ga zitten.'

Vandaaruit had Paloma een mooi zicht op de tuin. Haar dochter zat op een schommel en had enkel oog voor Cassie. Het leek erop dat Cassie haar veel had te vertellen. Het enige

wat Coco deed was luisteren en af en toe knikte ze. Cassie ging achter Coco staan en duwde haar op de schommel.

Coco lachte stralend toen ze haar moeder in de woonkamer opmerkte en wuifde.

Cassie stak haar kin in de lucht, haar mond was een horizontale streep, haar blik kon niet koeler zijn.

Een onbehaaglijke rilling liep langs Paloma's rug. Ondoorgrondelijk, dacht ze.

Paloma's adem stokte.

Net als haar moeder was Cassie een plaatje, beeldschoon, maar ze had iets mysterieus. Te mooi om waar te zijn?

Paloma was er zeker van dat Cassie zojuist niet uit de tuin kwam aangelopen. Ze kwam van de derde verdieping. De verboden verdieping.

De villa was perfect en toch hing er een beklemmende sfeer.

Geheimzinnig. Net zoals de eigenares en haar dochter.

3

Heden

Na het *ongeluk* kon ik niet langer in Villa Porto dell'Oblio blijven wonen. Ik moest ergens anders opnieuw beginnen. Mijn identiteit moest veranderen en ik onderging een noodgedwongen metamorfose.

Het is makkelijker dan je denkt om in iemand anders te transformeren wanneer dat je doel is. Een ander kapsel met een nieuwe haarkleur doet al veel. Ik koos voor koperkleurig. Kleurlenzen leken een goede investering. Ik had altijd graag blauwe ogen willen hebben in plaats van kastanjebruine. Omdat ik dan toch kon kiezen, nam ik turquoise lenzen met een *dual-layer* technologie waardoor de rand rond de irissen groter lijkt dan hij in werkelijkheid is.

Dan de make-up. Na een beetje experimenteren wist ik hoe ik de karakteristieke elementen van mijn gezicht kon camoufleren. Een compleet nieuwe garderobe maakte mijn gedaanteverwisseling compleet. Het enige nadeel is dat ik nooit zonder make-up de deur uit kan.

Eerlijk, het resultaat mag er zijn. Ik ben trots op mezelf. Ik zie er fantastisch uit en dat is tenslotte waar het allemaal om draait. Het enige wat ik niet kon kiezen was mijn nieuwe naam. Noodgedwongen moest ik vanaf nu als Scarlet Bellini verder. Op zich een mooie naam, dat wel. Perfect eigenlijk. Ware het niet dat ik die naam verafschuwde. Of juister: de persoon aan wie de naam had toebehoord. Ik moest me eraan aanpassen, dat was onvermijdelijk.

Het was even wennen om het vertrouwde Lazise en het Gardameer achter me te laten, maar niet getreurd, ik ben een kameleon. Ik kan me aan elke omgeving aanpassen. Dat is

misschien niet helemaal waar. Het is eerlijker als ik zeg dat ik me makkelijk aan om het even welke luxueuze omgeving kan aanpassen.

Ik moest op zoek naar een andere plek om te wonen. Italië wilde ik niet verlaten en ik had wel enige eisen. Het moest een grote, hippe stad zijn. Je had toch niet verwacht dat ik mezelf zou toestaan om weg te kwijnen in een dorpje op het platteland, ver weg van de glitter en glamour, geen winkels, geen dure restaurants? Nee, nee, de laatste jaren was ik het gewend geweest om in luxe te leven en dat wilde ik niet opgeven.

Rome leek wel aan mijn hoge eisen te voldoen. Met een deel van mijn erfenis kocht ik een landgoed en hield me een tijdje gedeisd in mijn nieuwe villa.

Een teruggetrokken leven was natuurlijk niets voor mij. Naast luxe, geld en aanzien had ik er behoefte aan om in de belangstelling te staan. Niets hield me tegen om volop van het leven te genieten, zelfs een moord niet.

Alles draaide om mij, dat is nog steeds zo, de rest van de wereldbevolking is bijzaak.

Als ik af en toe iemand moet uitschakelen om mezelf te beschermen, dan is dat maar zo. Schuldgevoel en empathie zijn aan mij niet besteed.

4

Vroeger

Valentina had Paloma twee dagen gegeven om te wennen aan de nieuwe omgeving. 'Niet langer,' had ze gezegd. Haar dochter moest zo snel mogelijk les krijgen.

Coco had zich spoedig aangepast. Het vele verhuizen had daar waarschijnlijk mee te maken. Ze was nooit een moeilijk kind geweest, ze voelde zich overal thuis en het leek erop dat zij goed kon opschieten met Cassie. Het tweetal speelde urenlang in de tuin of op Cassie's kamer.

Paloma had meer moeite gehad. Het nare gevoel dat ze vanaf het eerste moment in de villa had gehad, was altijd sluimerend aanwezig. Ze deed haar best om het van zich af te schudden en besloot om zich te concentreren op de taak waarvoor ze was aangenomen.

Signor Rossi had ze nog niet ontmoet. Valentina had haar uitgelegd dat hij een makelaardij had. Niet zomaar een vastgoedkantoor natuurlijk, *signor* Rossi had enkel dure landhuizen in zijn portefeuille. Met hoge commissies.

'Ik had hem eerder verwacht, met een zakenreis weet je het echter nooit,' had de vrouw des huizes gezegd. Haar mondhoeken leken daarbij automatisch naar boven te gaan, maar haar ogen lachten niet.

In samenspraak met Valentina had Paloma een schema opgesteld om hun dochters te onderwijzen. Tot haar grote verbazing had Valentina in grote lijnen ingestemd met de dagindeling van haar privéleerkracht. Het was logisch, tenslotte had zij al veel ervaring met thuisonderwijs voor Coco. Het was voor Paloma een groot voordeel geweest dat de

meisjes dezelfde leeftijd hadden. Dat maakte haar lesvoorbereidingen een stuk eenvoudiger.

Valentina had een van de kantoren op de begane grond laten inrichten als leslokaal. Om halfnegen stipt moesten de meisjes in de schoolbanken zitten. Discipline was cruciaal volgens hun moeders. Een kwartier pauze om tien uur was toegestaan. Het was een mooie zomer en Coco en Cassie konden meestal buiten spelen voordat ze weer achter hun lessenaar gingen zitten om nieuwe leerstof tot zich te nemen. Aan het begin van de middag kregen ze een uur om te lunchen. De kok van de Rossi's zorgde ervoor dat hun maaltijden gezond waren. Om halfvier zat een doordeweekse schooldag erop, dan hadden ze nog tijd genoeg om hun huiswerk te maken. Valentina eiste dat haar dochter ook op zaterdagochtend les kreeg. Coco had van haar moeder tot nu toe altijd een volledig vrij weekend gehad, zelfs op vrijdagmiddag hoefde ze geen lessen te volgen. Paloma wist dat individueel thuisonderwijs intensiever was dan het volgen van lessen in een klas met twintig leerlingen. De leerstof kon makkelijk in vier hele en één halve dag worden gegeven.

Naar Paloma 's protest had Valentina geen oren. Cassie moest hard werken, vond ze. Als ze twaalf zou worden, zou Valentina haar dochter naar een gerenommeerd college in Bardolino sturen. Vanaf haar twaalfde was het blijkbaar weer toegestaan voor Cassie om naar school te gaan.

Cassie had niet de minste moeite met de leerstof. Paloma was altijd van oordeel geweest dat Coco een uitmuntend leerling was, maar Cassie bleek van een heel ander niveau. Ze had het talent om alles snel te absorberen, het kostte haar niet de minste moeite om elke toets zo goed als feilloos in te leveren. Dat had tot gevolg dat Cassie snel was afgeleid op het moment dat Paloma het tempo moest vertragen opdat ook voor Coco alles duidelijk zou zijn.

‘Cassie is geboren om het ver te schoppen in het leven,’ pochte haar moeder altijd. Dokter waarschijnlijk. Of rechten? In elk geval zou ze cum laude aan de universiteit afstuderen. Dat was volgens haar iets wat absoluut zeker was.

De eerste week zat erop, Cassie en Coco waren in de speeltuin van de villa. Met een boek in de hand sloot Paloma de deur van haar kamer. Ze droeg een wit short en een T-shirt zonder mouwen. Haar huid glansde en rook naar zonnecrème. Valentina had haar gezegd dat ze te allen tijde, na het werk natuurlijk, gebruik mocht maken van het gedeelte van de tuin dat was bestemd voor haar en het andere personeel.

Op de derde verdieping meende ze voetstappen te horen. Ze hoorde een zachte klik van een deur die in het slot viel. Met haar vingers op de deurknop bleef ze staan en keek naar boven. Het kraken van de vloer was gestopt. Misschien had ze zich vergist.

Toen ze de trap afliep, hoorde ze het weer. Met ingehouden adem bleef ze roerloos staan en luisterde. Het was onmiskenbaar, op de verboden verdieping deed iemand zijn best om niet te worden gehoord.

Paloma huiverde. Zou ze gaan kijken? Haar nieuwsgierigheid won het van de akelige rilling die over haar rug liep. Ze draaide zich om en wilde naar boven gaan.

‘Mamma?’

Verschrikt draaide ze haar hoofd, bijna viel het boek uit haar hand. Coco stond onderaan de trap.

‘Liefje, ik had je niet gezien.’ Haar gezicht ontspande.

‘Heb jij Cassie gezien?’

‘Cassie?’ Haar wenkbrauwen trokken naar elkaar toe. ‘Ik dacht dat …’ Ze keek weer naar de derde verdieping. ‘Jullie waren toch buiten aan het spelen?’

Coco schudde haar hoofd. ‘Cassie zei dat ze iets uit haar kamer ging halen.’

‘Wat dan?’

‘Dat heeft ze niet gezegd.’

Op de derde verdieping kraakte een plank van de houten vloer. Met een ruk draaide Paloma haar hoofd. Het kon haar verbeelding niet zijn.

‘Volgens mij is er iemand op de derde …’

‘Wat staan jullie hier te doen?’ Valentina’s stemgeluid vulde het trapportaal. Alsof ze uit het niets was opgedoken, stond ze achter Coco in de hal.

Paloma kromp in elkaar, Coco’s hoofd verdween tussen haar schouders.

‘Ik zoek Cassie,’ mompelde Coco.

‘Ik dacht dat ik iets hoorde op de derde verdieping.’ Paloma wees naar boven. ‘Wellicht is het Cassie die …’

Valentina klemde haar kaken op elkaar, haar ogen spuwden vuur.

‘Ben ik niet duidelijk geweest,’ siste ze. ‘Dat gedeelte van de villa is niet langer in gebruik. Daar komt niemand.’

‘Neem me niet kwalijk. Ik …’ Paloma liep de trap af en pakte de hand van haar dochter. Ze schoot voorbij Valentina de tuin in.

Op het terras keek ze over haar schouder naar het raam op de hoogste verdieping.

Het gordijn bewoog niet.

Toch had ze het gevoel dat iemand haar van daarboven in de gaten hield.